

Dezbateri privind utilitatea sau inutilitatea frontierelor politice

Activitate premergătoare dezbaterii

Obiective

- să demonstreze modul în care caracteristicile fizice și culturale ar putea fi utilizate pentru a defini frontierele țării
- discutați ideile lor despre caracteristicile care sunt cele mai importante în stabilirea unor frontiere bune
- să explice și să compare selecțiile lor de borduri pe baza caracteristicilor fizice și culturale
- discutarea altor factori care ar putea avea un impact asupra locului în care sunt stabilite frontierele

Elevii examinează hărți care arată caracteristicile fizice și culturale ale unei zone fictive. Elevii desenează granițe în funcție de modul în care cred că pământul ar trebui împărțit.

1. Activați cunoștințele anterioare ale elevilor și introduceți vocabularul.

Purtați o scurtă discuție cu clasa despre termenii de vocabular graniță și regiune. Întrebați: Ce este o frontieră? Ce este o regiune? Ce înseamnă aceste cuvinte pentru tine? Apoi, întrebați: De ce oamenii definesc regiuni sau țări dintr-o anumită zonă? Cum sunt definite frontierele? Rugați elevii să facă brainstorming cu exemple de diferite tipuri de granițe și ce le definește. Încurajați elevii să se gândească la ce formează o bordură, cine determină granițele și unde pot fi găsite granițele. Enumerați ideile elevilor pe tablă și adăugați-le la listă pe parcursul acestei activități. Dacă timpul permite, extindeți discuția pentru a include unele dintre beneficiile și provocările frontierelor.

2. Scrieți, pe tablă, întrebările directe pentru activitatea desfășurată: Cum sunt definite regiunile? Cum sunt împărțite terenurile și resursele între țări? Rugați cursanții să se bazeze pe ideile lor de la Pasul 1 pentru a explora problema modului în care terenurile și resursele sunt împărțite între țări. Explicați cursanților că, în această activitate, ei vor lucra, mai întâi independent și apoi în grupuri mici, pentru a stabili necesitatea frontierelor. Asigurați-vă că cursanții înțeleg că nu există răspunsuri corecte sau greșite.

3. Rugați cursanții să lucreze independent pentru a trasa granițe politice.

Distribuiți o copie a foii de lucru. Desenați borduri politice fiecărui elev. Instruiți cursanții să folosească informațiile din trei dintre hărți – Religii, Munți și Râuri și Limbi – pentru a determina unde ar plasa granițele în harta Schiță și a le desena. Amintiți cursanților că nu există răspunsuri corecte sau greșite și că trebuie să traseze granițe după cum consideră de cuviință. Acordați cursanților aproximativ 5 minute pentru a-și desena granițele.

4. Rugați studenții să lucreze în grupuri mici pentru a revizui frontierele politice.

Împărțiți cursanții în grupuri mici de aproximativ patru elevi fiecare. Distribuiți o copie a foii de lucru. Desenați borduri politice pentru fiecare grup. Rugați cursanții să-și compare hărțile individuale pentru a stârni discuții și dezbateri cu privire la granițele care sunt cele mai valabile și de ce. Scrieți, pe tablă, următoarele întrebări la care cursanții să se gândească în timp ce lucrează în grupuri:

Credeți că trăsăturile fizice, cum ar fi râurile, sunt mai importante decât cele culturale, cum ar fi limba, în stabilirea frontierelor? De ce sau de ce nu?

Ce s-ar întâmpla dacă ați împărți o caracteristică fizică între două țări? Ar putea oamenii din țări să împartă pământul și/sau resursele? Sau s-ar lupta în mod constant pentru utilizarea sa?

Ce s-ar întâmpla dacă o țară ar avea un amestec de caracteristici culturale diferite, cum ar fi limba și religia? Ar avea acest impact asupra modului în care oamenii trăiesc și lucrează împreună în această țară? Cum?

Rugați fiecare grup să ia o decizie împreună, să tragă noi granițe și să ia notițe despre motivul pentru care au tras granițele acolo unde au făcut-o. Acordați grupurilor aproximativ 15 minute pentru a discuta și a-și trasa granițele. Rugați cursanții să includă o legendă a hărții și o busolă a crescut. Rotiți-vă în jurul camerei, observând grupuri mici în timp ce lucrează.

5. Purtați o discuție de clasă întreagă despre frontierele politice.

Regrupați-vă în clasă și discutați întrebările de pe tablă. Apoi, revedeți întrebările directe pentru activitate pentru a vedea cum s-au schimbat răspunsurile cursanților. Spuneți cursanților că vor avea ocazia să-și prezinte și să discute hărțile lor.

Despre frontiere

O frontieră este o linie reală sau artificială care separă zonele geografice. Frontierele sunt limite politice. Ele separă țări, state, provincii, județe, orașe și orașe. O frontieră conturează zona pe care un anumit organism de conducere o controlează. Guvernul unei regiuni nu poate decât să creeze și să aplice legi în interiorul granițelor sale.

Granițele se schimbă în timp. Uneori, oamenii dintr-o regiune preiau o altă zonă prin violență. Alteori, terenurile sunt comercializate sau vândute în mod pașnic. De multe ori, terenurile sunt parcelate după un război prin acorduri internaționale.

Uneori, granițele cad de-a lungul limitelor naturale, cum ar fi râurile sau lanțurile muntoase. De exemplu, granița dintre Franța și Spania urmează creasta munților Pirinei. Pentru o parte din lungimea sa, granița dintre Statele Unite și Mexic urmează un râu numit Rio Grande. Granițele a patru țări împart Lacul Ciad din Africa: Niger, Ciad, Camerun și Nigeria.

Frontierele, în special frontierele naționale, afectează călătoriile și migrația. De obicei, oamenii pot circula liber în interiorul granițelor propriiei țări, dar nu li se poate permite să treacă într-o țară vecină.

Atunci când țările vecine au o bogăție și sisteme politice similare, frontierele lor pot fi deschise și neajutorate. De exemplu, cetățenii Celor 27 de țări ale Uniunii Europene pot călători liber printre oricare dintre statele membre. Doar cinci state membre ale UE – Bulgaria, Cipru, Irlanda, România și Regatul Unit – solicită călătorilor din alte state ale UE să prezinte un pașaport sau o carte de identitate la frontieră.

La polul opus, Zona Demilitarizată Coreeană - granița dintre Coreea de Nord comunistă și Coreea de Sud democratică - este cea mai puternic militarizată frontieră din lume. Zona, care are o lățime de 4 kilometri (2,5 mile) și o lungime de 243 de kilometri (151 de mile), separă cele două țări cu garduri de sârmă ghimpată, mine terestre și gărzi armate. Cetățenii din majoritatea țărilor trebuie să aibă un pașaport și o permisiune oficială pentru a intra în granițele Coreei de Nord. Nord-coreenii trebuie să aibă, de asemenea, permisiunea oficială înainte de a părăsi națiunea secretă.

Fiecare țară are propriile reguli cu privire la cine poate călători, lucra și locui în interiorul granițelor sale. Vizele și permisele de muncă sunt documente guvernamentale eliberate non-cetățenilor care limitează tipul de muncă sau de călătorie pe care îl pot face în țară și pentru cât timp. Statele Unite emit "cărți verzi" - cunoscute oficial sub numele de carduri de rezident permanent - care permit non-americanilor să trăiască și să lucreze în interiorul granițelor SUA și să fie protejați de legile sale.

Protecția frontierelor

Majoritatea țărilor au un fel de prezență militară sau de aplicare a legii de-a lungul frontierelor lor. Țările își protejează frontierele din mai multe motive. Una este de a păstra afară invadatori. Acest lucru este valabil mai ales în zonele în care două sau mai multe țări s-au luptat pe același teren timp de mulți ani. Cambodgia și Thailanda, de exemplu, au disputat teritoriul Templului Preah Vihear de mai bine de un secol. Unitățile militare cambodgiene și thailandeze sunt poziționate de-a lungul frontierei în apropierea Templului Preah Vihear, iar încăierările duc adesea la decese de ambele părți.

Uneori, frontierele servesc la menținerea cetățenilor. Majoritatea guvernelor cu aceste "frontiere închise" nu sunt democratice. În plus față de Coreea de Nord, națiuni precum Myanmar și Cuba rareori permit rezidenților lor să-și treacă frontierele.

Frontierele pot servi, de asemenea, la protejarea resurselor. Uneori, granițele districtelor Congresului SUA protejează comunitățile etnice, religioase sau economice. Cetățenii din interiorul acestor granițe votează adesea ca o unitate, bazată pe convingeri politice comune. Reprezentantul zonei în Camera Reprezentanților a SUA trebuie să fie

conștient de interesele din interiorul granițelor districtului său. Preocupările unui reprezentant din zona urbană St. Louis, Missouri, de exemplu, sunt mai puțin susceptibile de a fi probleme care afectează agricultorii decât un reprezentant din Missouri rural, care este dominat de agricultură. Reprezentantul din Missouri rural ar fi mai puțin probabil să fie preocupat de problemele legate de transportul public, care este mult mai frecvent în orașe.

Litigii de frontieră

Multe dispute la frontieră apar atunci când oamenii se luptă pentru resursele naturale. De exemplu, Sudanul și Egiptul s-au certat zeci de ani într-o regiune numită Hala'ib. Acest triunghi de pământ de-a lungul Mării Roșii este bogat în mangan mineral, care este esențial pentru producția de fier și oțel. De asemenea, este folosit ca aditiv în benzina fără plumb. Guvernul sudanez susține că terenul aparține de drept Sudanului, dar în prezent aparține Egiptului.

De multe ori, granițele politice divizează grupuri de oameni care împărtășesc o religie, o cultură, o origine sau o limbă comună. Frontiera dintre Coreea de Nord și Coreea de Sud, de exemplu, este una pur politică; poporul coreean împărtășesc o istorie, o cultură și o limbă unite. Națiunea Germaniei a fost împărțită între Germania de Est și Germania de Vest în perioada 1949-1989. Ca și granița coreeană, aceasta a fost o diviziune pur politică, între Occidentul democratic și Estul comunist. Germania s-a reunificat în 1990, iar granița a dispărut.

De multe ori, un grup etnic dorește să se rupă și să-și formeze propriul stat independent. Acest lucru poate duce la război civil.

Zona de sud-est a Europei din Peninsula Balcanică (cunoscută sub numele de Balcani) are o lungă istorie de conflicte etnice și granițe disputate. Țara Iugoslavia a fost creată din mai multe unități politice mici după Primul Război Mondial. După al doilea război mondial, Iugoslavia a devenit o țară comunistă sub comanda mareșalului Iosip Broz Tito. În ciuda numeroaselor limbi, culturi și religii diferite ale Iugoslaviei, Tito și succesorii săi au reușit să mențină o națiune stabilă până la căderea comunismului la începutul anilor 1990.

După căderea comunismului, însă, mișcările democratice au măturat Europa Centrală și de Est. Conducătorii autocrați nu au putut să mențină puterea. În Balcani, vechile certuri au început să reapară. Bosniacii, sârbii, croații, macedonenii și slovenii au început să se lupte pentru controlul regiunii. Chiar și în cadrul acestor grupuri naționale, minoritățile etnice sau religioase și-au urmărit independența: sârbii bosniaci au căutat independența față de Bosnia, în timp ce cetățenii din regiunea Kosovo și-au căutat independența pe baza identității lor musulmane. Zona care a fost acum Iugoslavia este formată din șapte țări: Slovenia, Croația, Bosnia și Herțegovina, Serbia, Macedonia, Muntenegru și Kosovo. Crimele din jurul disputelor de frontieră dintre aceste țări sunt atât de numeroase și grafice încât o întreagă instanță din cadrul Curții Penale Internaționale le este dedicată: Tribunalul Penal Internațional pentru Fosta Iugoslavie (TPII).

Problemele de frontieră apar adesea atunci când puterile externe atrag granițe în regiunile pe care le colonizează, cu sau fără consimțământul oamenilor care locuiesc deja acolo. În anii 1800 și 1900, țările europene au colonizat o mare parte din Africa. Acești coloniști europeni au creat granițele majorității țărilor africane. Adesea, diviziunile nu reflectau grupurile etnice sau politice existente care locuiau în acele regiuni. Așa-numita "luptă pentru Africa" a fost un conflict între puterile europene pe teritoriul african. Națiunile europene, conduse de Regatul Unit, Franța și Belgia, au concurat pentru a acumula cele mai multe terenuri și resurse din Africa, fără a ține cont de granițele naturale sau de frontierele culturale.

Până la sfârșitul anilor 1960, majoritatea națiunilor africane și-au câștigat independența. Pe măsură ce puterile coloniale s-au retras de pe continent, ele au lăsat adesea un vid de putere care a permis vechilor conflicte tribale să reapară. De exemplu, după ce

trupele belgiene s-au retras din Africa Centrală, două triburi - Hutus și Tutsis - au început să lupte. În 1962, s-au format două noi țări. Rwanda a fost condusă de Hutus, în timp ce Burundi a fost condusă de Tutsis. Luptele au continuat până în 1994, cu un război civil devastator în Rwanda, care a lăsat sute de mii de Tutsis și hutus moderat mort. Tutsis a preluat controlul, forțând milioane de hutuți să fugă în Republica Democrată Congo din apropiere (pe atunci numită Zair) și Tanzania.

Liderii africani depun eforturi pentru a stabili frontiere stabile și pașnice. În ianuarie 2011, cetățenii din sudul Sudanului au votat pentru separarea de Sudan și formarea propriei națiuni. Președintele Sudanului a acceptat votul. Granița dintre Sudan și națiunea propusă de Sudanul de Sud nu a fost contestată. Regiunile sunt distincte din punct de vedere etnic și religios, musulmanii arabi dominând cultura Sudanului și a africanilor creștini dominând cultura Sudanului de Sud.

Disputele de frontieră se pot dezvolta, de asemenea, pe măsură ce comunitățile încearcă să-și înființeze propriul oraș. Acest proces se numește încorporare. Mulți locuitori din mediul rural sau suburban rezistă încorporării. Ei preferă să fie o parte neîncorporată a unui județ, în loc să fie afiliați cu un oraș sau un oraș. Ei spun că va duce la mai multe taxe și reguli guvernamentale.

Alți rezidenți susțin încorporarea și stabilirea propriilor granițe. Ei spun că încorporarea ca oraș sau oraș le va permite mai multă independență în ceea ce privește aplicarea legii, educația și utilizarea terenurilor.

Organizarea dezbaterii

O dezbatere ne poate ajuta să ne dăm seama de existența unor opinii variate despre o temă și să înțelegem avantajele și dezavantajele problemelor controversate. Pentru a organiza o dezbatere, trebuie să existe o întrebare controversată la care răspunsul este da sau nu. Într-o democrație, întotdeauna va exista mai mult decât o singură soluție sau opinie.

Două opinii – o dezbatere
Iată cum funcționează:

Împărțiți grupul în două echipe. O echipă este „pentru” (în favoarea) problemei, cealaltă echipă este „împotriva” problemei.

Fiecare echipă găsește argumente posibile pentru a-și susține opinia. Ar trebui, de asemenea, să pună laolaltă argumentele care sunt împotriva opiniei celeilalte echipe.

Notați-vă argumentul folosind cuvinte cheie.

Fiecare echipă desemnează doi purtători de cuvânt.

Dezbaterea este organizată în trei părți: runda de deschidere, o dezbatere deschisă și runda de încheiere:

Runda de deschidere: fiecare purtător de cuvânt explică pe scurt argumentul său. Echipa „pro” și echipa „contra” prezintă pe rând;

Dezbaterea: purtătorii de cuvânt își prezintă argumentele și încearcă să contracareze argumentele părții oponente;

Runda de încheiere: această rundă urmează aceeași procedură ca runda de deschidere. Fiecare persoană are posibilitatea de a-și rezuma opina.

Persoana care cronometrează

Alegeți pe cineva din grup care este responsabil de cronometrarea timpului pe perioada dezbaterii.

Runda de deschidere nu ar trebui să dureze mai mult de opt minute (fiecare persoană poate vorbi timp de două minute).

Dezbaterea nu ar trebui să dureze mai mult de șase minute.

Runda de încheiere nu ar trebui să dureze mai mult de patru minute (un minut de persoană).

Dacă cineva depășește timpul alocat, se sună un clopoțel.

Observatori

Elevii care nu vorbesc pe perioada dezbaterii observă ceea ce se întâmplă. După dezbatere, aceștia spun ce au observat folosind următoarele puncte ca bază:

- Ce argumente au fost prezentate?
- Cine, ce și cum va implementa?
- I s-a permis fiecărui purtător de cuvânt să vorbească sau a fost întrerupt?
- Cum au încercat diferiți purtători de cuvânt să își transmită mesajul?
- Care argumente au fost convingătoare?
- Ce exemple de argumente bune au fost prezentate?
- Ce cuvinte au fost folosite în mod frecvent?
- Cum au vorbit purtătorii de cuvânt (au folosit limbajul corpului, au vorbit destul de tare, cu intonație)?